

Rose

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เจียน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

วรุณคือคนที่เมื่อพ้นวัยเด็กก็ไม่ดูแลการดูแล้ว
เขาชอบอ่านหนังสือ แต่เป็นหนังสือแนวการเงิน การลงทุน และการพัฒนาตัวเอง
- สามหนึ่งสองหนึ่ง

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับที่ก่อกวนลิขสิทธิ์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

สามหนังสือหนึ่ง (นามปากกา).

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย! / สามหนังสือหนึ่ง: เขียน- กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง
แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(4), 272 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 200)

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว ส6น8

ISBN 978-616-18-4769-2

DDC 895.913

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุรังโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ ปิยรัตน์ พินิจประภา • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยากร เจริญอมรรัตน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ รัชฎาพร ศรพรหมฉาย
พิสูจน์อักษร ดวงมล บุญรอด • ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำโดย

บริษัทอมรินทร์โปรดักชั่น จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางาม ตำบลทาสี สี่ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 325 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

คำนำสำนักพิมพ์

คนอ่านที่ถือหนังสือเรื่อง *เนือคู่ครับ* มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!
ของ “สามหนึ่งสองหนึ่ง” อยู่ในมือขณะนี้ คงจะเคยได้ยินคำว่า Rainverse
กันมาบ้างแล้ว เรนเวิร์สเป็นจักรวาลสมมติที่จะกล่าวถึงความสัมพันธ์ของ
คนสองคนซึ่งมี “ฝน” เป็นตัวสำคัญในการเชื่อมโยงเขาทั้งคู่ละ

สำหรับเรื่องนี้จะเล่าเกี่ยวกับคนสองคนที่มีอาการหุดับทุกครั้งเวลา
ฝนตก คนหนึ่งรู้สึกรำคาญเหลือเกินเวลาที่โลกเจียบบัน แต่อีกคนกลับ
ชอบช่วงเวลาที่โลกใบนี้ไร้ซึ่งเสียงใดๆ และเพราะแบบนี้เองจึงทำให้ “อดิน”
หลีกเลี้ยงที่จะเจอกับ “วรุณ” มาโดยตลอด แต่ใครจะหลบหนีชะตาที่คนบนฟ้า
กำหนดมาได้กันละ หากอยากรู้แล้วว่าเรื่องราวของพวกเขาจะดำเนินต่อไป
อย่างไร เตรียมร่มให้พร้อมแล้วเปิดหน้าถัดไปเพื่อพบกับพวกเขากันเลยละ

Rose

บทที่ 1

เจ้าวงนามปากกาน้องหมี ในกระป๋องแป๋ง

เช้า

ชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตสีอ่อนสบาย ๆ มองเงาเลื่อนรางของตัวเองที่สะท้อนอยู่บนกระจกของประตูรถ ผมสีดำตัดสั้นอย่างเรียบร้อย เครื่องหน้าได้สัดส่วนประณีต คิ้วโก่งโค้งรับกับเบ้าตาและจมูกโด่ง แพขนตาสีดำอนยาว คนคนนี้จะกลายเป็นผู้ชายหน้าหวาน ถ้าไม่ติดตรงแวตาสีเข้มเยือกเย็น เครื่องขีมิ เจ้าของเขาในกระจกนวดคลึงเนื้อหว่างคิ้ว ดวงตาเลื่อนไปมองหยาดฝนที่กำลังตกกระหน่ำลงมาจากฟากฟ้า เสียงคำรามของพายุดังลั่นราวกับวาร์ถยนต์กำลังขับผ่านน้ำตกยักษ์จากสวรรค์

ทว่า ‘วรุณ’ กลับไม่ได้ยิน

เขาไม่ได้ยินเสียงฝนตกมาสามปีแล้ว... ไม่สิ เขาไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยเวลาฝนตกมาสามปีแล้ว

ในวันฝนตก เสียงเดียวที่เขาจะได้ยิน... คือเสียงของผู้ชายคนหนึ่ง ที่หมอดูบอกว่าเป็นเนื้อคู่ของเขา

และมันก็ค่อนข้าง...

น่ารำคาญ

ตอนที่เขาเริ่มมีอาการหูดับในช่วงเวลาฝนตก ที่บ้านพาเขาไปรักษา

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

กับแพทย์เก่งๆหลายคน แต่ทว่าไม่มีแพทย์คนไหนสามารถรักษาอาการหูดับในช่วงเวลาฝนตกได้เลย ครอบครัวจึงพาเขาไปหาหมอประจำตระกูล หมอตอบกว่า เป็นเพราะเขาเป็นลูกที่พ่อกับแม่ไปขอกับพระพิรุณ เขาเป็นลูกชายคนโตของบ้าน พ่อกับแม่มีลูกยากมาก ไม่ว่าจะใช้วิธีการแพทย์แบบไหนก็ไม่ประสบความสำเร็จ พ่อกับแม่ของวรุณจึงหันไปพึ่งหมอประจำตระกูลทางฝั่งพ่อ หมอแนะนำให้ไปขอลูกกับพระพิรุณ เขากับน้องสาวจึงได้ออกมาลืมตามดูโลก

เหตุที่วรุณมีอาการหูดับในวันฝนตก นั้นหมายถึงว่าสายใยแห่งโชคชะตาระหว่างเขากับเนื้อคู่ได้มาบรรจบกันแล้ว

เขาต้องเคยเจอ เคยพูดคุย หรือเคยเดินเคียงกับเนื้อคู่มาก่อน และ ‘เสียง’ ที่เขาได้ยินนั้นก็ไม่ใช่ว่าเขาจะได้ยินทุกครั้งที่ฝนตก บางครั้งในวันฝนตกเขาก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย...เหมือนอย่างเช่นวันนี้

ส่วนเวลาที่เขาได้ยิน ‘เสียง’ ของเนื้อคู่ก็จะเหมือนกับการปาลูกบอลลงบนผ้านวมนุ่ม เขาได้ยินเสียงแต่ไม่สามารถสื่อสารกับอีกฝ่ายได้ ซ้ำเนื้อคู่ก็เหมือนจะไม่ได้ยินเสียงของเขา

‘เสียง’ ที่ได้ยินเป็นบางครั้งในวันฝนตกจะมาในรูปแบบของคำบรรยาย ยืดยาวที่พอนั่งฟังไปเรื่อย ๆ สมอของเขาก็จะจินตนาการว่ากำลังนั่งชมภาพยนตร์แฟนตาซีเรื่องหนึ่ง

เขาเคยนำเรื่องการได้ยินเสียงฝ่ายเดียวไปเล่าให้หมอหูฟัง คำตอบที่ได้รับคือเพราะจิตวิญญาณของเขามาจากพระพิรุณ สัมผัสพิเศษนี้ย่อมต้องลึกซึ้งมากกว่าเนื้อคู่ของเขาที่เป็นคนธรรมดา

หากต้องการติดต่อสื่อสารกับอีกฝ่ายในวันฝนตก

ตัวตนของเนื้อคู่ในใจเขาต้องไม่คลุมเครือ

แต่จนถึงวันนี้วรุณก็ยังไม่รู้ว่าเนื้อคู่ของเขาเป็นใคร

วรุณเอนหลังพิงกับเบาะด้วยท่าที่ผ่อนคลาย เขาหลับตา รู้สึกสบายหูอย่างน้อยครั้งที่จะหาโอกาสได้

ตลอดเวลาสามปีที่ผ่านมา ภาพยนตร์แฟนตาซีที่ปรากฏอยู่ในสมอ

ของเขานั้นเป็นเรื่องของแหวนสองวง แหวนวงหนึ่งอยู่บนโลกใบนี้ ส่วนอีกวงอยู่บนโลกคู่ขนาน คนที่สวมแหวนสองวงนี้จะไม่สามารถถอดออกได้ จนกว่าพวกเขาจะได้แต่งงานกันภายใต้พิธีศักดิ์สิทธิ์ ฟังดูเหมือนโรแมนติก แต่เบื้องหลังของแหวนสองวงนี้เรียกได้ว่าน่าขนลุกขนพอง

มันถูกเรียกว่า ‘แหวนชะตาเลือด’

ช่วงแรกๆ ของเนื้อเรื่องเป็นการผจญภัยเรียนรู้โลกคู่ขนาน สดใสน่าตื่นเต้น แต่พอความจริงของแหวนถูกเปิดเผย เนื้อเรื่องครึ่งหลังก็มีแต่การฆ่าฟันและช่วงชิง หลังจากเรื่องนี้จบได้ไม่นาน เรื่องใหม่ก็มาทันที...

คราวนี้เป็นเรื่องของไข่มุกรักกับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง...

สุดจะทนเลยจริงๆ

วรุณถอนหายใจเล็กน้อย เขาเปิดเปลือกตาแล้วทอดมองผ่านไหล่คนขับรถไปยังรถยนต์บนท้องถนนตรงหน้าที่ดูเลือนรางภายใต้ม่านน้ำบนกระจกหน้ารถ

เขากำลังกลับบ้าน

โทรศัพท์มือถือที่อยู่ตรงที่วางแขนสั้น วรุณหยิบมันขึ้นมาดู... เป็นข้อความจากวาริน น้องสาวของเขา

วารินถีน้องตาย : พี่วรุณ ตอนนีฝนตก วาว่าพี่ต้องไม่ได้ยินเสียงแน่เลย วาเลยส่งข้อความมาหาพี่ เหมือนเมื่อวานพี่บอกว่าวันนี้จะไปกินข้าวกับเพื่อนแถวสุขุมวิทใช่ไหม ขากลับพี่แวะศูนย์สิริกิติ์ให้เราได้เปลา่ คือตอนนี้วากับเพื่อนติดฝนอยู่ในตึกเรียนพิเศษยังออกไปไหนไม่ได้เลย T^T

วรุณ : มีอะไรละ ทำไมต้องรีบขนาดนั้น

วารินถีน้องตาย : คือว่านักเขียนที่วาชอบเขาจะมาแจกลายเซ็นที่งานหนังสือใหม่ต้อนรับปีใหม่วันสองโมงถึงสี่โมง แล้วนี่มันสามโมงแล้วอ่าพี่วรุณ วากลับไปไมทัน พี่วรุณไปให้วาทนอยได้ไหมคะ

วารินถีน้องตาย : *อิมจิซ้อนตาออกด้ออัน*

เนื่อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

วรุณอยู่ใกล้กับสี่แยกอโศกพอดิ เขาจึงตอบตกลง หลังจากนั้น
วรุณก็ได้รับสติกเกอร์ส่งจูบมาจากวารินอย่างท่วมท้น

วรุณโตกว่าวารินแปดปี ตอนนี้เขาอายุยี่สิบห้า ส่วนวารินอายุสิบเจ็ด
กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า

รถยุโรปสีขาวสู่ถนนรัชดาภิเษก แนนอนว่าป้ายวันอาทิตย์แบบนี้
ทางเข้าศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์จึงแน่นขนัดไปด้วยรถยนต์

วรุณอดทนรอในรถอย่างใจเย็นจนเวลาล่วงไปสามโมงครึ่ง รถยนต์
ก็ยังไม่สามารถเข้าไปในลานจอดรถของศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ได้

ฝนหยุดตกพอดิ

โลกทั้งใบกลับมาสงเสียดอีกครั้ง วรุณตัดสินใจลงจากรถ และบอก
กับคนขับรถว่าหลังจากเสร็จธุระแล้วเขาจะโทร.หา อากาศข้างนอกเย็น
เป็นพิเศษเพราะมีฝนตกในช่วงที่กรุงเทพมหานครมีลมหนาวมาเยือนพอดิ
วรุณเดินหลบแอ่งน้ำอย่างคล่องแคล่ว เขาเป็นคนขี้อายและเดินเร็ว
ไม่ถึงสิบนาทีวรุณก็เข้ามาในอาคาร เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู
รายละเอียดที่วารินส่งมาให้ทางแชต

ทันทีที่วรุณเห็นชื่อหนังสือ เซลล์ทุกส่วนในร่างกายของเขาก็หยุด
ทำงาน

วารินถนัดนั่งถ่าย : เรื่องนี้ๆ แหวนชะตาเลือด

วารินถนัดนั่งถ่าย : เล่ม 5 พร้อมบ็อกซ์นะพี่วรุณ! อย่าลืมขอลายเซ็น
ให้วาดด้วยยย *อโม่จีซ้อนตาอดอ้อน*

แหวนชะตาเลือด...

หัวใจของวรุณเต้นระรัว มือไม้ของเขาพลันขึ้นไปด้วยเหงื่อ รวากับ
ความสงสัยผลักดันให้หูดตาของเขาไวขึ้น เขาเข้าไปในฮอลล์จัดงาน มองหา
ที่ตั้งของบูธสำนักพิมพ์ไม่นานก็เจอ ตัวบูธสำนักพิมพ์เรียกได้ว่าใหญ่
สะดุดตา แต่ก็ยังไม่เท่ากับจำนวนคนยาวเหยียดที่กำลังต่อแถวเพื่อขอ
ลายเซ็นนักเขียนคนหนึ่ง

วรุณหรีตามองแถวตรงนั้น ก่อนจะรีบเดินไปที่บูธแล้วซื้อหนังสือ เรื่องแหวนชะตาเลือดเล่มห้าพร้อมกล่อง หลังจากนั้นก็มายืนต่อแถว ยาวเหยียดที่เห็นเมื่อครู่นี้ และวรุณก็เป็นคนสุดท้ายที่ทีมงานอนุญาตให้ ต่อแถวเพื่อขอลายเซ็น

ฉิวเฉียด

หนังสือเล่มสุดท้ายของชุดสอดอยู่ในกล่อง ในระหว่างที่ยืนต่อแถว วรุณก็แกะซีลออก เขาหยิบหนังสือขึ้นมา ส่วนกล่องก็เอาแขนหนีบไว้ ข้างลำตัว วรุณพลิกอ่านคำโปรยบนปกหลังของหนังสือ

เมื่อความจริงของแหวนแห่งราชวงศ์กษัตริย์ถูกเปิดเผย แหวนที่อยู่ เคียงข้างรับใช้ราชวงศ์มาอย่างยาวนาน แหวนที่คอยเลือกเฟ้นคู่ครองให้ กษัตริย์แห่งดินแดนสีทองแห่งนี้มาหลายร้อยปี แหวนที่ทุกคนต่างสรรเสริญ แท้จริงแล้วต้องแลกมาด้วยการสังเวยหลายร้อยชีวิต องค์กรชทายาธมาถึง ทางแยกของราชวงศ์...

ทันทีที่วรุณอ่านคำโปรยนั้น เขาเหมือนลวงรู้ตอนจบของนิยายว่า จะเป็นอย่างไร

ทั้งคำว่า ‘แหวนชะตาเลือด’ ทั้งคำว่า ‘กษัตริย์’ ล้วนแล้วแต่เคยผ่าน เข้ามาในสมองของเขาทั้งสิ้น

วรุณพลิกกลับไปปกหน้า เขาดูนามปากกาของนักเขียนคนนี้
น้องหมีในกระป๋องแป้ง

วรุณคล้ายกับกำลังจมลงไปใมนหาสมุทรแห่งภวังค์ เลือดในกาย สูดฉีด นิ้วมียามที่เปิดไปยังบทแรกของแหวนชะตาเลือดเล่มที่ห้า สั้นเล็กน้อย ทว่าตัวหนังสือที่ปรากฏบนกระดาษนั้นไม่ได้อยู่ในสายตaley สติของเขาล่องลอยและสับสน ในวินาทีที่รวบรวมสติได้ก็ถึงคิวของเขาพอดี วรุณวางหนังสือลงบนโต๊ะ เขามองนักเขียนตรงหน้าไม่วางตา คนคนนี้มีเค้าโครงร่างกายเล็กและบอบบาง ใบหน้าถูกเงาของหมวกเก็บสีดำและ ผ้าปิดปากปิดบังไว้ มีเพียงดวงตากกลมโตกระจ่างใสเท่านั้นที่โผล่พ้นออกมา

ในวินาทีที่พวกเขาสบตากัน

โลกทั้งใบพลันหยุดหมุนไปชั่วขณะ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

กรีก

เสียงที่ราวกับเสียงลือของแม่กุ่มแจดังขึ้นในโสตประสาท
วรุณรู้สึกเหมือนโดนไฟช็อต เขาเผลอลั่นหายใจโดยไม่รู้ตัว

เจ้าของดวงตาระจ่างใสเป็นฝายเลื่อนสายตาหนีโดยหลบตาลงมอง
หนังสือบนโต๊ะ ก่อนหยิบหนังสือมาเปิดหน้าแรก แล้วถามเสียงนุ่ม
“ชื่ออะไรครับ”

“วาริน” วรุณบอกชื่อน้องสาว เขามองนิ้วยาวที่เห็นข้อกระดูกชัดเจน
กำลังขยับปากกาสีดำตัวเป็นลายเซ็นงดงาม

แม้ว่านามปากกาของนักเขียนคนนี้จะดูน่ารักนุ่มนวล

แต่ลายเซ็นกลับทรงพลังมาก

น้องหมีในกระป๋องแบ่งเขียนคำขอบคุณต่อท้ายลายเซ็น ก่อนจะยื่น
หนังสือคืนให้วรุณ ขาของวรุณเหมือนโดนโคลนดูด เขานิ่งค้างไม่ขยับ
จนทีมงานของสำนักพิมพ์ต้องเอ่ยเรียกอย่างสุภาพ

วรุณก็ลงมองหนังสือในมือ

ตลอดทางกลับบ้าน แม้ฝนจะหยุดตกแล้ว แต่วรุณก็ไม่ได้ยินเสียง
อะไรเลย

เขาจมอยู่ในภวังค์อันแสนลับสน

ทันทีที่ถึงบ้าน ‘วาริน’ น้องสาวของเขาซึ่งรออยู่ก่อนแล้วก็วิ่งเข้ามาหาด้วย
สีหน้าท่าทางตื่นเต้นสุดๆ

“ไหนๆๆๆ หนังสือวายุไหน!” เธอกระโดดตืดขึ้นไปมา

วรุณยื่นหนังสือพร้อมกล่องไปให้น้อง เธอเอื้อมไปกอดด้วยความดีใจ
ทันทีที่วารินเปิดปกหนังสือและเห็นลายเซ็นของน้องหมีในกระป๋องแบ่ง
เธอก็รีดเสียงดังลั่นบ้าน “เขาเป็นผู้ชายผู้หญิงคะ!” วารินถามอย่างตื่นเต้น
เพราะที่ผ่านมานักเขียนคนนี้ไม่เคยเปิดเผยตัวตนเลย

“ผู้ชาย” วรุณขมวดคิ้วเล็กน้อย หลังจากเห็นว่าอารมณ์ของน้องสาว
เริ่มกลับมาเป็นปกติแล้ววรุณก็เอ่ยปากถามอีกฝ่าย “พี่ขอยืมนิยายเรื่องนี้
ตั้งแต่เล่มหนึ่งหน่อยได้ไหม”

“หา!” วารินมีสีหน้าประหลาดใจมาก เธอมองพี่ชายอย่างงงวย
“ปกติพี่ไม่ชอบอ่านอะไรแบบนี้ไม่ใช่เหรอ แถมพี่ยังเคยบอกว่านิยายที่วา
ชอบอ่านดูไม่ค่อยมีสาระอีก!”

วรุณเงิบไปพักหนึ่ง

เขาคิดหาข้ออ้างจนในที่สุดก็พูดออกไป

“ระหว่างที่ต้องควรรอขอลายเซ็น พี่เปิดอ่านแล้วรู้สึกว่ามันสนุกดี
เลยอยากลองอ่านเล่มหนึ่งดู”

วารินลูบคางอย่างครุ่นคิด ดวงตาสีเข้มเขม่นเดียวกับวรุณค่อยๆ
ส่องประกายระยิบระยับมากขึ้นเรื่อยๆ “เรื่องนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ ทำให้
พี่วรุณอยากอ่านได้เนี่ย!” เธอถอดหนังสือกับกล่องต้นไปมา “ถ้าพี่ได้อ่าน
ทั้งเรื่อง พี่จะต้องบอกว่าสนุกมากกก เขาเป็นนักเขียนในดวงใจของวาเลย
เดี่ยววาไปเอามาให้พี่อ่านเดี๋ยวนี้ละ!”

ว่าแล้ววารินก็วิ่งหายขึ้นไปชั้นสองของบ้าน วรุณเดินตามน้องไปติดๆ
อันที่จริงเขาไม่รู้หรอกว่ามันสนุกไหม เพราะเขายังไม่ได้อ่าน ที่วรุณ
อยากอ่านเพราะต้องการให้แน่ใจว่า เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เหมือนกับที่มา
ปรากฏอยู่ในโสตประสาทของเขาในวันฝนตกตลอดสามปีที่ผ่านมาหรือไม่

วรุณยืนรอน้องสาวที่หน้าห้องนอน วารินหยิบแหวนชะตาเลือด
เล่มหนึ่งถึงลิ้นออกมา เธอยังคงพูดเจ้อยแจ้วววนิยายเรื่องนี้ไม่หยุด
“แล้วพี่รู้ไหม ตอนนี้นักเขียนก็กำลังแต่งเรื่องใหม่อยู่ เขาเอาลงบนเว็บด้วย
ชื่อมังกรของกิ เรื่องนี้ก็สนุกมากเหมือนกัน”

วรุณชะงักแทบจะทันที เขามองหน้าน้องสาวด้วยสายตาซับซ้อน

“ใช่เรื่องที่ตัวเอกย้ายบ้านกลับไปอยู่ต่างจังหวัด แล้วจู่ๆ ก็ได้ชื่อมังกร
มาจากมังกรวารีที่เคยช่วยชีวิตเขาไว้ตอนเด็กๆ หรือเปล่า”

เด็กสาวตาโตเท่าไข่ห่าน พยักหน้าหงิกหงักอย่างบ้าคลั่ง “ใช่!
ใช่เลย! ตอนนี้นั่งแค่สามตอน แต่สามตอนก็ติดชาร์ตแล้ว!” วารินหันตามอง
พี่ชาย “พี่รู้เยอะเหมือนกันนะ”

วรุณเงิบ

เขาหยิบหนังสือจากมือของน้องสาว เอ่ยขอบคุณแล้วเอามันไปเก็บ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ไว้ในห้องนอนของตัวเอง

ที่วรุณรู้แน่ไม่ใช่จากการหาข้อมูล แต่เพราะมันเคยมาปรากฏอยู่ในหัวของเขา

วรุณก็มองหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะ

สีหน้าเขาค่อนข้างซับซ้อน

หลังจากที่กินข้าวเย็นและอาบน้ำเสร็จแล้ว วรุณก็หยิบแหวนชะตาเลือดเล่มหนึ่งขึ้นมา เขาเอนหลังพิงหัวเตียงแล้วเปิดอ่านนิยายด้วยนิ้วที่สั้นเล็กน้อย

บทนำ : บุรุษแปลกหน้า

วรุณไม่เคยอ่านนิยายมาก่อน

เขาคิดว่ามันค่อนข้าง...ไม่มีสาระเท่าไร

เมื่อเวลาล่วงเข้าตีสามเสียง 'พิบ' ยามหนังสือปิดลงก็ดังขึ้น มันถูกวางลงบนโต๊ะข้างหัวเตียงอย่างเบาเมื่อ ไฟในห้องดับลง

ห้องทั้งห้องมืดสนิท

ทว่าวรุณไม่อาจข่มตานอนได้

เขาพบว่าเนื้อเรื่องในนิยายเหมือนกับที่เคยมาปรากฏอยู่ในสมองของเขาทุกกระเบียดนิ้ว

เพียงแต่ว่าพอได้อ่านนิยายแล้วมันมีรายละเอียดต่าง ๆ มากมายที่คนคนนั้นจะเพิ่มเติมลงไปในช่วงเวลาที่ไม่ใช่ตอนฝนตก

และมันสนุกมาก

หรือว่า...

เจ้าของนามปากกา 'น้องหมีในกระป๋องแป้ง' จะเป็นเนื้อคู่ของเขาจริง ๆ ?

บทที่ 2

โดเนต

พสวด!!!

“อ้อ โอ้อดิน! โอ้เพื่อนซี้!” ชายหนุ่มร่างสูงหุ่นนักกีฬาในชุดนักศึกษา กระโดดหนีไปหลบอยู่หลังหญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่ง เขามอง ‘อดิน’ ที่พ่นน้ำชาเขียวเลมอนออกมาจากปากด้วยสีหน้ารังเกียจ

อดินใช้หลังมือเช็ดปากทั้งยังล้าล็กไม่หยุด จนเพื่อนสองคนที่อยู่ข้างๆ รู้สึกว่าอดินไม่ได้แก้มเล่นแล้ว จึงเดินเข้าไปใกล้อีกฝ่าย เด็กสาวลูบหลังอดินเบาๆ

“อดิน โอเคไหม”

อดินล้าล็กค่อมแก้มหน้าแดงหูแดงไปหมด เขาโบกโทรศัพท์ในมือไปมา สูดหายใจเข้าออกอยู่นาน สุดท้ายก็พูดขึ้น

“มีคนโดเนตให้นิยายเรื่องใหม่ห้าพัน!!!”

เพื่อนทั้งสองมองหน้าอดินด้วยสีหน้าตื่นตกใจ เพื่อนผู้ชายอ้าปากกว้างจนแทบจะยัดไข่ไก่เข้าไปได้ทั้งฟอง ในขณะที่เพื่อนผู้หญิงมีอาการจับตันจนปลายนิ้วถูกร่วมอยู่ด้วย

“เฮ้ย!” เจตน์เจ้าของหุ่นนักกีฬาแย่งโทรศัพท์มือถือจากอดินมาดู ในขณะที่ภรรยาารู้สึกทำตัวไม่ถูกขึ้นมา เพราะเธอเพิ่งสนิทกับอดินและเจตน์

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ตอนเข้ามหาวิทยาลัย ในขณะที่อดินกับเจตน์เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย ดังนั้นภัทรินจึงก้มหน้าจูดไม่ชำเลื่องมองไปยังโทรศัพท์มือถือของอดินที่อยู่ในมือเจตน์

“ของจริงวะ” เจตน์จิ้มหน้าจอเข้าดูตรงนั้นตรงนั้นอย่างไม่เกรงใจ ภัทรินอดไม่ได้ ชำเลื่องมองเว็บหนึ่งก่อนเลื่อนสายตาไปวางที่อดินด้วยความสงสัย ดวงตาของเธอกลมโต ผิวขาวเนียนละเอียด ผมสีเกาลัดยาวประบ่า ภิรียาทำทางดูสำรวจเรียบร้อยน่ารัก

“เอ่อ” เธอตะกุกตะกักเล็กน้อย “นิยายของอดินเหรอ”

อดินที่เหมือนเพิ่งถูกของหนักฟาดใส่ศีรษะ พยักหน้ารับทันทีอย่างไม่คิดปิดบัง

ภัทรินเห็นดังนั้น ใจก็เริ่มซึ้นซึ้นมา จึงมีความกล้าเอ่ยถามต่ออีกประโยคหนึ่ง “แต่งแนวไหนเหรอ”

“แฟนตาซีนะ”

“โดนเตให้เพื่อนฉันตั้งห้าพันแล้วก็ไม่เขียนข้อความอะไรเลยด้วย!” เจตน์ส่งเสียงจี้จะอย่างเสียดายที่เรื่องสนุกมีเพียงเท่านี้

“เขาไม่มีชื่อแะแคนดึเธอ” ภัทรินเอ่ยถาม

อดินมีสีหน้าประหลาดใจ เขาเอียงหน้ามองภัทริน องค์การเอียงหน้าของอดินทำเอาลมหายใจของภัทรินสะดุดไปวินาทีหนึ่ง

อดินเป็นผู้ชายตัวเล็ก สูงเพียงแค่หนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตร พอๆ กับภัทริน ผิวขาวเหมือนนํ้านม คิ้วและดวงตาระจ่างใสแผ่กลิ่นอายความมีชีวิตชีวาอบอุ่น ยามยิ้มแก้มของเขาจะดูนุ่มนวลชวนให้รู้สึกอยากบีบด้วยความเอ็นดู

ใบหน้าของภัทรินเห่อร้อนซึ้นมาเล็กน้อย

แต่ไม่ใช่เพราะเธอรู้สึกชอบพออีกฝ่าย

อดินเป็นคนเปิดเผย ตั้งแต่รู้จักกันแรกๆ เธอก็รู้แล้วว่าอดินชอบผู้ชาย

ดังนั้นที่เธอกำลังเขินอยู่นี้ เพราะเธอใส่ฟิลเตอร์ของหาม้าเวลามองอดินต่างหาก!

ภัทรินได้แอบสถาปนาตัวเองเป็นหมามีของอดินในใจเงียบ ๆ มาพักใหญ่ๆ แล้ว

“ภัทรินก็แตงนิยายเธอ” อดินเลิกคิ้ว ถามยิ้มๆ

ภัทรินคลี่ยิ้มบาง หลบตาลงต่ำ สายหน้าเบาๆ “เปล่า เราอ่านนะ”
กิริยาท่าทางดูเรียบร้อยอ่อนหวาน ทว่าในใจเธอั้น...

กริ๊ดดด!

อดินยิ้มแล้วก็ยกคิ้วไปด้วยอ่า!

น่ารัก น่ารักมากๆๆ

จิตวิญญาณหมามีกริ๊ดร้องดั้นไปมา

อดินมีท่าทีตื่นเต้นขึ้นเรื่อย ๆ “อ่านแนวไหนๆ”

พอได้ยินคำถามนี้ ภัทรินก็ชะงักและเผยสีหน้ากังวลออกมาเล็กน้อย เธอกลัวว่าถ้าอีกฝ่ายที่ชอบผู้ชายจริงๆ รู้ว่าเธออ่านนิยายแนวไหนขึ้นมา จะรู้สึกอึดอัดใจหรือเปล่า จะมองเธอแยะไหม ในหัวตึกกันไปหมด ประดักประเดิดอยู่พักหนึ่ง สุดท้ายภัทรินก็พูดความจริงด้วยเสียงเบาหวิวจนแทบไม่ได้ยิน “วายนะ”

อดินมีสีหน้าประหลาดใจก่อนยิ้ม พลังขยิบตาให้ภัทริน “เคยอ่านเหมือนกัน แตงตีหลายเรื่องเลยนะ!”

ภัทรินรู้สึกเหมือนการขยิบตาของอดินนั้นทำเอาตาเธอแทบบอด

เห็นไหม อดินของเธอน่ารักจริงๆ

ฮือๆ

ขอบคุณที่หนูสอบติดตามมหาวิทยาลัยนี้ค่ะ!

“น้องสาวเราก็ชอบอ่านวายนะ” เจตน์ส่งยิ้มให้ภัทริน ภัทรินมีสีหน้าผ่อนคลายมากขึ้น รู้สึกสบายใจขึ้นมาเป็นกอง ตอนแรกนึกว่าจะโดนแซะหรือไม่ว่าแซะซะอีก

เมื่อภัทรินไม่ได้รู้สึกแปลกแยกอีกต่อไป จึงเริ่มขยับเข้าไปดูนักอ่านใจดีปริศนาคนนั้น เธอใช้นิ้วสวยที่ทาเล็บสีอ่อนซีไปทีละมุมหนึ่งบนหน้าจอ

[Varoon]

“เขาชื่อวรุณหรือเปล่า”

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

เจตน์คืนโทรศัพท์มือถือให้ออดิน “แกต้องไปร่างจดหมายขอบคุณแล้วละ”

อดินพยักหน้าก่อนเก็บโทรศัพท์มือถือใส่ในกระเป๋าทางเกง เขาก็มองกัทหลอตดูตุน้ำชาเขียวเลมอนในมือ

พวกเขาเพิ่งกินข้าวเที่ยงเสร็จ และตอนนี้กำลังยืนรอลิฟต์ใต้อาคารเรียนเพื่อขึ้นไปเรียนวิชาชีววิทยาคาบ่ายที่ชั้นหก

วิชาเรียนของปีหนึ่งคณะวิทยาศาสตร์จะไม่หนีจากฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยาของมัธยมศึกษาตอนปลายเท่าไรนัก แต่ความโหดหินอยู่ที่การเอาเนื้อหาสามปีสมัยเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมาเรียนใหม่อีกครั้งภายในปีเดียว

เทอมแรกของพวกเขา สภาพเรียกได้ว่าสะบักสะบอมปางตาย

ดังนั้นเทอมสองซึ่งเริ่มต้นในเดือนมกราคม พวกเขาจึงจะตั้งใจเรียนกันตั้งแต่เปิดเทอม

ขณะที่รอลิฟต์ สัมผัสหนัก ๆ ของมือใครบางคนก็ตกลงมาที่ไหล่ของอดิน อดินเงยหน้าขึ้นมอง ชายรูปร่างสูงโปร่ง หน้าตาหล่อเหลาแบบเจ้าชายในเทพนิยายกำลังยืนหอบหายใจคำศิริระเขาอยู่ คนคนนี้จะเคยถูกทาบตามให้เป็นเดือนคณะ แต่เจ้าตัวปฏิเสธ

“ไอ้โชติ!” ทุกคนในกลุ่มร้องเสียงหลง โชติจับไหล่อดินเอาไว้แน่น รวากับต้องการที่พักพิงชั่วคราว เม็ดเหงื่อผุดซึมทั่วใบหน้า

“วนหาที่จอดรถตั้งนาน พอได้ที่ปั๊มก็รีบวิ่งมาเลย นึกว่าจะสายชะแล้วโคตรเหนื่อย” เขากลับไปยืนเหยียดหลังตรง จับคอเสื้อนักศึกษาระพือพัดระบายความร้อนด้านในออกมา

พอลิฟต์มาถึงชั้นล่างสุด นักศึกษาทุกคนก็กลับไปเรียนสายก็รู้กัน เข้าไปในลิฟต์ เมื่อลิฟต์ขึ้นมาถึงชั้นหก ทุกคนก็รู้กันออกมา ดูแล้วคล้ายฝูงปลาที่ถูกเหวี่ยงออกมาจากอวน คณะวิทยาศาสตร์มีด้วยกันเจ็ดร้อยกว่าคน ตอนปีหนึ่งทุกคนต้องเรียนวิชาบังคับ เมื่อขึ้นปีสองจึงจะแยกย้ายกันไปเข้าเรียนตามภาควิชา

ห้องเรียนสำหรับวิชาบังคับมีขนาดใหญ่กว้างขวางราวกับฮอลล์

ประชุมยักษ์เพื่อรองรับนักศึกษาจำนวนมากในแต่ละคาบเรียน

แน่นอนว่าไม่มีการเช็กชื่อ

ที่นั่งในห้องเรียนเป็นแบบชั้นบันได ทำให้เห็นแท่นบรรยายและหน้าจอโปรเจกเตอร์ได้ชัดเจน

พวกเขาเลือกที่นั่งแถวบนๆ

เจตน์นั่งลงปั๊บก็วางศอกลงบนโต๊ะ ตั้งท่าจะพุบหลับ อดินตบไหล่เพื่อนดังปั๊ก “มาเรียนเว้ย ไม่ได้มานอน”

เจตน์ตบไหล่เพื่อนคืน “ชีวะฉันฟังไปก็ไม่ว่าหัวทอก รอแก่กับภักทำสรุปดีกว่า”

“แก่เกรงใจภักบ้าง”

“ภักจำ” เจตน์ยื่นหน้าไปหาภักทรินพลางส่งสายตาดึงๆ พยายามทำตัวเล็กตัวน้อยให้น่าเอ็นดู อดินโคลงศีรษะอย่างระอา เขาหยิบชิตกับกล่องดินสอขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายข้าง

“ไม่มีปัญหาจำ” ภักทรินว่ายิ้มๆ ผู้หญิงในภาคเรียนมีหลายคน แต่ภักทรินเป็นผู้หญิงคนเดียวในภาคที่พวกเขาไม่กล้าพูดคำหยาบด้วย

หลังจากอดินหยิบอุปกรณ์การเรียนมาวางบนโต๊ะเรียบร้อยแล้ว เขาก็หยิบเสื้อกันหนาวตัวโคร่งมาใส่ และสวมแว่นสายตา อดินดูกลายเป็นเด็กเทพผู้คงแก่เรียนขึ้นมาทันที

จริงๆ แล้วคะแนนของอดินก็ค่อนข้างใกล้เคียงกับเด็กเทพ เขาอยู่อันดับต้นๆ ของภาควิชา แต่นั่นไม่ใช่เพราะว่าเขาเทพ

แต่เพราะอดินตั้งใจเรียนและขยัน

พออาจารย์เริ่มสอน เจตน์ก็หลับ อดินกับภักทรินมีสมาธิมาก ส่วนโชตินั่งไถโทรศัพท์มือถือ ฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เขาพุบหน้าด้านข้างลงบนโต๊ะ เปิดกล่องหนังสือยื่นแขนออกไป เพื่อให้เพื่อนๆ ที่นั่งเรียงเป็นแถวยาวเข้ามาอยู่ในเฟรมได้ครบทุกคน

เจตน์ยังไม่หลับดี เขาหันไปเห็นโชติจึงถามขึ้น “แกทำอะไรอะ”

“ถ่ายรูปปรายงานแฟน”

เจตน์รู้สึกเหมือนจะกระอักเลือดตายตรงนั้น เขาเมินใส่โชติ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

หันกลับมาโอตครวญกับอดิน “ฉันเหงา อยากมีแฟน ไอ้โชติมันทำร้ายฉัน”

“แฟนช่วยแกสอบได้เหรอ”

เจตน์รู้สึกเหมือนโดนทำร้ายหนักขึ้นไปอีก “เขาจะเป็นกำลังใจให้ฉัน ตอนสอบ”

ดวงตากลมโตของอดินเลื่อนไปตามข้อความบนหน้าจอโปรเจ็กเตอร์ พลังใช้ดินสอกดลายเจ้าหญิงดิสนีย์ให้คำพูดอาจารย์ลงไปบนซีต เนื่องจากเป็นวิชาชีววิทยา อดินจึงพอแบ่งสมองมาคุยเล่นกับเจตน์ได้

“รุ่นพี่บอกว่าปีหนึ่งอย่าเพิ่งมีแฟน เอาตัวเองให้รอดก่อน เดินตามผู้ใหญ่หมาไม่เห่า เข้าใจปะ”

“หมาไม่กัดเว้ย” เจตน์กลอกตามองบน “อย่าไปบอกใครนะว่าแกเป็นนักเรียน”

อดินดำเพื่อนไปที่หนึ่ง

“แกไม่เหงาบ้างเหรอ”

อดินเหลือบมองเพื่อน “หมาตัวไหนมันบอกว่าจะเอาเกียรตินิยมวะ”
เจตน์ส่งเสียงกระซิกๆ “ตอนนั้นฉันมันอ่อนหัด ตอนนั้นฉันซึ้งกับโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว ขอแค่ไมโดนไทรก็พอ แม่ยากฉิบหาย”

อดินให้คำพูดของอาจารย์ ก่อนเอาปลายดินสอกดเคาะไปที่ซีตเรียนของเจตน์ “ยากก็ตั้งใจเรียนสิโว้ย”

เจตน์เงยไปพักหนึ่ง “คินนี่ไปตีบอสปะ”

“ไอ้@\$#%เอ้ย” อดินดำก่อนพยักหน้า “ได้”

หลังจากนั้นผู้ที่เคยหมายมั่นปั้นมือว่าอยากได้เกียรตินิยมก็กลับเหมือนปลาตายตัวหนึ่ง

เมื่อสิ้นสุดคาบเรียน นักศึกษาก็พากันทยอยเดินออกไปจากห้อง เจตน์ตื่นขึ้นมาบิดขี้เกียจพลงหวาดจนน้ำตาเล็ด อดินถอดแว่นเก็บของทุกอย่างใส่ในกระเป๋า แต่เสื้อกันหนาวตัวโคร่งยังคงอยู่บนตัว เจตน์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเวลาแล้วเอ่ยปากชวนเพื่อนๆ

“ไปกินร้านยางเนยกันปะ เพิ่งมาเปิดข้างมอ มีคนบอกว่าอร่อยมาก”

ภทริณมีสีหน้าตื่นเต็น “ร้านนั้นใช่ไหม ที่คนรีวิวเยอะๆ มีแต่คน

บอกว่าอ่วย!”

โชติชะโงกหน้าผ่านไพล่เจตน์มาสบตากับภัทริน “ไปสิ แพนเราก็อึงบ่นอยากกินพอดิเลย”

เจตน์รู้สึกเหมือนน้ำตาลในเลือดจะขึ้น

อดินคิดๆ อยู่พักหนึ่ง สุดท้ายก็ตกลง โชติให้พวกเขาส่งหน้ารีบไปจองโต๊ะก่อน ส่วนตัวเขาจะไปรับแพนที่คณะบัญชี

“เดือนที่ผ่านมาซื้อวัตถุดิบไปเยอะมาก แต่ยอดขายกลับไม่สอดคล้องกัน หมายความว่ายังไงครับ”

ผู้จัดการฝ่ายขายอายุประมาณสี่สิบ มีใบหน้าอ้วนกลม พูดอย่างเนิบนาบ มุมปากติดอมยิ้มเล็กน้อย “คุณวรุณต้องถามฝ่ายผลิตครับ”

ผู้จัดการฝ่ายผลิตมีสีหน้าเคร่งเครียด “ที่งานผลิตออกมาไม่ตรงตามเป้า เพราะฝ่ายขายเปิดใบสั่งผลิตซ้ำ”

รอยยิ้มบนใบหน้าผู้จัดการฝ่ายขายหายวับ “ใช่เหอครับ งานไหนล่ะครับที่ฝ่ายผมเปิดซ้ำ”

วรุณทอดสายตามองผู้จัดการสองคนตรงหน้า เขาเหลือบมองผู้จัดการฝ่ายจัดซื้อและบัญชีที่นั่งตัวลีบเล็ก

บรรยายกาศในห้องประชุมพลันหนาวเย็นเยือกเสมือนมีลมพายุฝนสาตซัดกระเซ็น

“ไม่ใช่ว่าพวกเราอยู่บริษัทเดียวกัน ลงเรือลำเดียวกันเหอครับ”

ประโยคเดียวทำเอาฝ่ายขายกับฝ่ายผลิตเงิบกริบ พวกเขาหันกลับมา นั่งนิ่งมองประธานอายุน้อยตรงหน้าด้วยใบหน้าเดียวแดงเดียวเขียวคล้ำ

วรุณกดหัวคิ้วลง เขาเริ่มชักใช้ถามอีกรอบหนึ่ง

ระหว่างเดินทางกลับจากบริษัท วรุณหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตัวเลขเล็กๆ บนหน้าจอบอกเวลาหกโมงสามสิบแปดนาที ดวงตาสีเข้มของวรุณฉายแววผิดหวังเล็กน้อย

เมื่อเข้าเขาโดเนตให้ ‘น้องหมี่ในกระป๋องแบ่ง’ ไปหาพันบาท

เนื่อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ชื่อของเขาขึ้นมาเด่นหราเป็นคนแรกสุดของแถวโดเนตบนหน้านิยาย
มังกรของกวีในแอปพลิเคชันทันที

แต่เจ้าของนามปากกาไม่เห็นตอบอะไรเขากลับมาเลย

วรุณไม่เคยใช้แอปพลิเคชันนี้มาก่อน หลังจากที่มีสมัครแอดเคานต์
และเข้าไปที่หน้านิยายมังกรของกวี เขาก็เห็นปุ่มโดเนตให้กดเขียน วรุณลอง
แตะปุ่มนั้น ปรากฏว่ามันมีช่องให้ใส่ข้อความพร้อมจำนวนเหรียญที่ต้องการ
โดเนต เขาจึงโดเนตให้อีกฝ่ายไปห้าพันเหรียญโดยที่ไม่ได้พิมพ์ข้อความ
อะไรแนบไป

ด้วยจำนวนเงินเท่านี้ วรุณคาดหวังว่าอีกฝ่ายต้องรีบตอบขอบคุณ
กลับมาทันที

แต่ปรากฏว่าไม่ใช่

วรุณหรือตาลงอย่างครุ่นคิด

หรือเพราะเขาไม่ได้เขียนข้อความอะไรแนบไปด้วย?

หรือสำหรับน้องหมีในกระป๋องแบ่งที่นิยายครองชาร์ตอันดับหนึ่งใน
หมวดแฟนตาซี และดังอย่างถล่มทลายแล้วนั้น จำนวนเงินโดเนตนี้
น้อยเกินไป?

วรุณรู้สึกว่าเขากำลังเปิดประตูไปสู่โลกใบใหม่ที่ไม่เข้าใจเลยสักนิด

เขากลับถึงบ้านเกือบๆ สองทุ่ม พอพ่อแม่เริ่มวางมือจากบริษัทก็พากัน
ไปเที่ยวรอบโลก ตอนนี้อยู่ภูฏานสนุกสนานเพลิดเพลินกันทีเดียว

วรุณเดินไปที่โต๊ะอาหาร เขาเห็นวารินกำลังนั่งชันเข่า บนเขาวาง
หนังสือแหวนชะตาเลือดเล่มห้า บนโต๊ะมีบานอฟฟี่พายวางอยู่หนึ่งชิ้น
เธอกินไปอ่านหนังสือไป

ทันทีที่วารินเห็นพี่ชาย เธอก็ยกช้อนขึ้นมาทักทาย “โย่วๆ”

พี่ชายส่ายหน้ายิ้มๆ เขาทრุดตัวนั่งลงข้างน้อง แม่บ้านเข้าครัว
อุ่นกับข้าวเตรียมยกอาหารมาเสิร์ฟ

วรุณชำเลืองมองหนังสือนิยายในมือน้องสาว ครุ่นคิดอยู่พักใหญ่
ก็เอ่ยปากถามขึ้นมา

“ปกติแล้วเวลาโดเนตให้นักเขียนในเว็บ นักเขียนจะรู้หรือเปล่าว่า

ใครโดนเตให้”

วารินชมวดคิ้วเล็กน้อย เงยหน้าจากหนังสือขึ้นมามองพี่ชาย เธอสงสัยแต่ก็ยอมตอบอีกฝ่ายแต่โดยดี “ถ้าพี่ไม่ปิดชื่อก็รู้นะ”

เขาก็ไม่ได้ปิด แถมตอนนี้ชื่อเขานำขบวนอยู่หัวแถวโดนเตด้วยนะ

วรุณเคาะนิ้วลงบนโต๊ะอย่างครุ่นคิด “แล้วปกติก็เขียนเขาตอบกลับมาไหมเวลาที่มันักอ่านโดนเตให้”

วารินทำท่านึก “ก็ตอบบ้างไม่ตอบบ้างนะ แล้วแต่คน แล้วแต่จังหวะด้วย”

อาหารมาเสิร์ฟพอดี

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู เปิดเข้าไปในหน้าเพจนิยายมังกรของกวีอีกครั้ง สายตาของวรุณเลื่อนลงไปที่แถวโดนเต

ดวงตาหริ่งเล็กน้อย

ชื่อเขาตอนนี้อยู่ที่สอง

ที่หนึ่งแซงเขาไปด้วยจำนวนเงินหกพันบาท พร้อมด้วยชื่อแอดเคานต์

แฟนนิยายเบอร์หนึ่งของคุณน้องหมี่

หัวคิ้วของวรุณกดลง

มุมปากกระตุกยิ้มเย็น

เลือดนักสู้ไหลมาที่ปลายนิ้วทันที

วันนี้อดินอาบนํ้านานเป็นพิเศษ เพราะเนื้อตัวของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นเนื้ออย่างและเนย เขาเดินออกมาจากห้องน้ำ เส้นผมยังเปียกอยู่ อดินลืมหันนอนบนเตียง รู้สึกฟุ้งยังคับแน่นจากมือเย็นที่กั้นกับเพื่อน ๆ

“รักนะแต่ไม่แสดงออก ไม่ให้รู้หรอก แอบรู้สึกในใจ...”

เสียงเพลงจากห้องข้าง ๆ ดังทะลุผ่านกำแพงห้องเข้ามา อดินชมวดคิ้ว ยันตัวลุกขึ้นเอากำปั้นทุบกำแพงหนัก ๆ ไปสองสามที อีกฝั่งถึงได้เบาเสียงเพลงลง

เขากลับมาลืมหันนอนบนเตียงต่อ

สักพักเสียงปิดประตูดังลั่นจากห้องข้าง ๆ ก็แทรกเข้ามา ก่อนจะ

เนื่อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ตามมาด้วยเสียงบ่นลอยๆ หน้าห้องที่จูงใจให้เขาได้ยิน

“อยู่บ้านคนอื่นแล้วยังจะเรื่องมากอีก”

อดินกลอกตาอย่างรำคาญ คนที่กำลังบ่นอยู่นี้คือลูกพี่ลูกน้องของเขา
อายุเท่ากัน แต่เรียนคนละมหาวิทยาลัย อดินเป็นคนจังหวัดน่าน สอบติด
มหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ เขาไม่เคยอยู่ไกลบ้านขนาดนั้นมาก่อน อย่างมากที่สุด
ก็ไปเรียนพิเศษที่เชียงใหม่ เขามีญาติอยู่ที่เชียงใหม่หลายคน พ่อแม่
จึงไม่ค่อยห่วง แต่กรุงเทพฯมีญาติอยู่แค่คนเดียว พ่อแม่ พี่ชายเป็นห่วง
เขามาก อยากให้เขาพักอยู่ที่บ้านญาติก่อนสักหนึ่งปีแล้วค่อยย้ายออก

ในขณะที่เจตน์ที่บ้านซื้อคอนโดให้ เพราะเพื่อน้องสาวเจตน์ใน
อนาคตด้วย

ส่วนอดินอยู่บ้านญาติได้เทอมเดียวก็อยากย้ายออกจะแะอยู่แล้ว

อดินถอนหายใจเล็กน้อย เขาปลอบใจตัวเองว่าเหลืออีกแค่เทอมเดียว
เท่านั้นก็จะได้ย้ายออกแล้ว อดินหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา เขาตั้งใจจะเขียน
เรียงความขอบคุณผู้มีพระคุณ แต่อดินก็หวิดเกือบจะทำโทรศัพท์มือถือ
ร่วงใส่หน้าเมื่อเห็นว่ามือถือเผลอแจ้งเตือนว่ามีนักอ่านโดเนตเงินมาให้หกพันบาท!

อาการตกใจของอดินสงบลงอย่างรวดเร็วเมื่อเห็นชื่อคนโดเนต
อดินกดแคปหน้าจอแสดงเงินโดเนตแล้วส่งเข้าไปในกลุ่มแชตน้องหล้า
ของอ้ายน่าฮักที่สุดในโลก

อดิน : หือแล้วหือเลยเน้อ บ่คืนหนา

ผีนฟ้า : อ้ายต้องถามอดินหนา ว่าคนตีหือห้าปັນมันเป้นไผ

ต้นน้ำ : เออ มันเป้นไผ มาโดเนตเกินหน้าเกินตาอ้ายแหง

อดิน : ก่อนนักอ่านผู้มีพระคุณนี้ละ อ้ายก็ตอะหยังกันนิ?

ผีนฟ้า : ต่อหือตัวจะชอบป้อจาย ตัวก็ต้องปามาป๊ะอ้ายเน้อ

ต้นน้ำ : ชิวไปเฮียนตีเจียงใหม่เลย

อดิน : ชอบคุณสำหรับค่าขนมครับบ น่องจะเอาไปเปย์ป้อจายตี
มันหล่อยๆ

หลังจากนั้นข้อความจากพี่ชายทั้งสองคนของอดินก็ดังรัว ๆ แต่เขา
แผ่นแนบออกมาแล้ว เรื่องที่เขาเป็นเกย์ที่บ้านรับรู้และเปิดกว้าง เรื่องนี้
ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย คำว่า ‘ครอบครัว’ สำหรับอดินจึงเป็นคำที่ทำให้เขา
รู้สึกปลอดภัยและสบายใจอย่างแท้จริง

อดินกำลังจะเริ่มร่างข้อความขอบคุณนักอ่านผู้มีพระคุณ

ทว่าวินาทีต่อมาโทรศัพท์มือถือก็สั่น เพราะมีข้อความแจ้งเตือนจาก
แอปพลิเคชันนิยายและอีเมลแจ้งเตือนมาพร้อมกัน

มีคนโดนตีให้คุณ

หนึ่งหมื่นบาท

“เฮีย!!!”

อดินแทบจะกลิ้งตกเตียง

กดลองอ่าน

บทที่ 3

นักอ่านที่ตามจับนักเขียน

หรือว่า ดวงการเงินของเขาจะเป็นขาขึ้น!?

อดินรีบกดเข้าไปตรวจสอบเงินโตเนต เขาพบชื่อแอดเคานต์คันทา
ที่มุมล่างขวา

[Varoon]

คราวนี้มีข้อความแนบมาด้วย

[ขอช่องทางติดต่อคุณได้ไหมครับ]

อดินแทบจะลั่นน้ำลาย เขารีบแคปหน้าจอ แล้วสร้างกลุ่มแชตใหม่
ที่มีแต่เจตน์กับภัทริน เพราะเป็นสองคนที่อยู่ด้วยกันกับเขาในเหตุการณ์
ก่อนหน้านี้

อดิน : ทุกคนคิดว่ายังไง *อิโมจิเหงื่อตก*

เจตน์ : *อิโมจิชี้ออก*

เจตน์ : เลี้ยงฉันทเลย!

ภัทริน : เขาอาจจะปลื้มอดินมากก็ได้ *อิโมจิครุ่นคิด*

เจตน์ : เป็นนักอ่านที่อยากจับนักเขียนอย่างนี้เหรอ

อดิน : อันนี้ก็นิยายเกิน *อิโมจิมองบน*

อดิน : ปิดโดเนตก่อน

ภัทริน : จะดีเทรอดิน อย่างนี้นักอ่านคนอื่นก็จะโดนแต่ให้ไม่ได้นะ

อดิน : ปิดชั่วคราวก่อน เกิดพຽ່ງนี้โดเนตมาอีกสองหมื่นละ *อิโมจิ
เหงื่อตก*

เจตน์ : ก็สบายดี ถ้าแกไม่เอา ฉันจะรับไว้แทน ไม่ต้องเกรงใจ
สบายๆ เพื่อน

อดิน : ฝืนไปเถอะ

อดิน : ว่าจะเขียนขอบคุณยาวๆ เจอแบบนี้ ไปไม่เป็น *อิโมจิ
หน้าน้ำเงินปากสั้น*

ภัทริน : อดินรีบไปปิดโดเนตเถอะ

อดินออกจากหน้าต่างแชตแล้วรีบไปปิดระบบโดเนตของนิยาย
เรื่อง *มังกรของกวี* ตลอดการเป็นนักเขียน เขาเคยได้รับข้อความแปลกๆ
อยู่บ้าง เช่น

[นิยายสนุกมาก ขออีมพล็อตไปแต่งบ้างได้ไหม นี่มาขอดีๆ แล้ว
ก็ให้เถอะ อย่างกะนะ]

[ภาษาแปลกมาก มันไม่ควรใช้ภาษาแบบนี้ในนิยายแฟนตาซีปะ
มันไม่เหมือนภาษาที่เราใช้แต่งนิยายแฟนตาซีของเราอะ มันเหมือนภาษา
อะไรสักอย่าง แต่เราบอกไม่ถูก คิดว่าไรต์ควรเอาไปปรับปรุงบ้างนะ]

[ตัวละครอื่นออกเยอะไปมัยอ่า ให้ตัวเอกเด่นก็พอ ไม่รู้จะให้
ตัวประกอบออกมาทำไมเยอะๆ ขอฉากสวีตเยอะๆ ด้วย เขียนฉาก
ต่อลຽ່ງแล้ว]

ซึ่งอดินมักจะจบปัญหาพวกนี้ด้วยการไม่ใส่ใจ

แต่ครั้งนี้ต่างออกไปมาก ข้อความประหลาดนั้นสะท้อนอยู่ในดวงตา
สีอ่อนของอดิน

[ขอช่องทางติดต่อกันได้ไหมครับ]

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

หัวใจของวรรณกดต่ำลงจนเลขาฯสาวที่เอาแฟ้มเอกสารมาให้ถึงกับสะดุ้งเหือกนึกว่าตนทำอะไรผิด เมื่อเห็นว่าประธานไม่ได้สนใจ เธอจึงรีบขอตัวออกไปจากห้อง

วรรณมองหน้านิยาย มังกรของกวีที่ปิดรับการโດเนตไปแล้ว แถมเขายังไม่ได้รับข้อความตอบกลับจากอีกฝ่าย

หลังจากหนทางการทำความรู้จักเพียงหนึ่งเดียวถูกปิดลง วรรณจึงมานั่งศึกษาแอปพลิเคชันนิยายนี้อย่างจริงจัง แล้วก็พบว่าระบบมีให้ส่งข้อความไปหานักเขียนได้ด้วย ทว่าปุ่มส่งข้อความไปหานักเขียนกลับซ่อนอยู่ในที่ที่ค่อนข้างลึกลับ

วรรณเลยเข้าใจผิดมาตลอด เขาคิดว่าต้องติดต่อผ่านทางคอมเมนต์หรือการโດเนตเท่านั้น

ยิ่งอ่านนิยายแหวนชะตาเลือด วรรณก็ยิ่งแน่ใจว่านักเขียนคนนี่คือเนื้อคู่ของเขา

คือคนที่เขาตามหา

คือเจ้าของเสียงเพียงหนึ่งเดียวในวันฝนตกตลอดสามปีที่ผ่านมา

วรรณวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ ก่อนดึงเอกสารมาตรงหน้าแล้วเริ่มทำงาน

“แกอ่านแหวนชะตาเลือดเล่มห้าถึงไหนกันแล้ววว ๆ ๆ” เด็กสาวในชุดนักเรียนมัธยมปลายพูดขึ้นกับกลุ่มเพื่อน ในขณะที่กำลังเดินลงจากอาคารเรียนไปกินข้าวกลางวันที่โรงอาหาร พอพูดถึงเรื่องนี้ ทั้งกลุ่มที่โดนวิชาเคมีเล่นงานก็พลันตื่นเต้นขึ้นมา

“นั่นเกือบถึงกลางเล่มแล้ว สนุกมากกก อยากให้ถึงเสาร์อาทิตย์เร็ว ๆ จะได้นอนอ่านยาว ๆ” เพื่อนคนหนึ่งพูด

“แกอ่านถึงตอนที่ไปบุกยอดเขาแรกหิมะหรือยัง”

“กร๊อต ๆ ถึงแล้ว”

ทุกคนคุยกันอย่างสนุกสนาน วารินนี่อะไรขึ้นได้ เธอตอบมือเสียงดัง

“แกรู้ปะ จู่ ๆ พี่ชายฉันก็มาขออ่านนิยายเรื่องนี้เฉยเลย! พี่ชาย

ที่ไม่เคยอ่านนิยายมาก่อนยังบอกว่าสนุกอะ คุณน้องหมีสุดยอไปเลย
หนูรักคุณน้องหมีนะคะ” วารินทำมือโอเลิฟยู

เด็กสาวสามคนที่เหลือมีสีหน้าตกใจ “พี่ชายของแกเนี่ยนะ”
พวกเธอเคยได้ยินวารินบ่นเรื่องที่โดนพี่ชายตำหนิเรื่องการอ่านนิยายแบบ
หามรุ่งหามค่ำมาก่อน

วารินพยักหน้าอย่างหนักแน่น “เจ๋งปะล่ะ”

“คุณน้องหมีสุดยอ!” เด็กสาวพากันทำมือโอเลิฟยูโบกไปมาพลาซ
หัวเราะคิกคัก พวกเธอเมาท์มอยกันไปตลอดทาง ระหว่างที่กำลังกินข้าว
วารินก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา หมายถึงเข้าไปโซเชียลเล่น แต่ปรากฏว่า
มีข้อความจากไอจีแจ้งเตือนว่ามีคนมาแสดงความคิดเห็นในสตอรี่ของวาริน
ที่เธอลงไปเมื่อคืน

รูปในสตอรี่นั้นเป็นรูปหนังสือแหวนชะตาเลือดเล่มห้าที่วางอยู่บน
เตียงนอน พร้อมกับข้อความที่เธอกรีดร้องว่า

[เรื่องนี้สนุกมาก สนุกจนพี่ชายที่ไม่อ่านนิยายยังต้องเอาไปอ่าน!!!
อีโมจิขำน้ำตาเล็ด]

เธอเข้าไปดูความคิดเห็นที่มีคนมาแสดงทิ้งไว้เกี่ยวกับสตอรี่นี้

[เรื่องอะไรเธอครีน้องวา]

เด็กสาวมีสีหน้าถมึงทึ้งขึ้นมาทันที

“นี่ครับ” อติณยื่นแบงก์ยี่สิบให้วินมอเตอร์ไซด์และตามด้วยหมวกกันน็อก
เขาเดินเข้าไปในบ้านเดี่ยวขนาดหนึ่งร้อยตารางวาหลังหนึ่ง นี่เป็นบ้านของ
ญาติที่เขาพักอาศัยอยู่ด้วย

ป่าอุไรของเขาแต่งงานกับหนุ่มกรุงเทพฐานะร่ำรวย และย้ายมาอยู่
กับสามีที่นี่

อติณถอดรองเท้าลงบนชั้น ก่อนผลักประตูบ้านเข้าไป

ทันทีที่อติณปรากฏตัว สายตาสามคู่ก็ตกลงมาบนตัวอติณ บรรยากาศ
ในบ้านคุกรุ่นราวกับภูเขไฟที่กำลังจะระเบิด อติณยกมือไหว้ป่ากับลูที่นั่ง
อยู่บนโซฟายาวด้วยท่าที่มึนงงเล็กน้อย ป่านั่งกอดอกมองเขาด้วยสายตา

เนื่อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

ไม่ค่อยดี คล้ายมีความรังเกียจและตำหนิแฝงอยู่ด้วย ส่วนลูกชายของป้าอุไร ซึ่งมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอดิน ก็นั่งหน้าตึงอยู่ที่โซฟาเดี่ยวเยื้องจากโซฟายาวที่ลู่กับบ้านั่ง ลูกพี่ลูกน้องของเขาไม่แม้แต่จะมองหน้าเขาสักนิด

“มีอะไรกันหรือครับ” อดินถามเสียงอ่อนน้อมอย่างสุภาพนอบน้อม

ป้าอุไรพยักพยับคิ้วหน้าไปทีโตะเตี้ยหน้าโซฟา อดินก้มลงดู เขามวดคิ้วเล็กน้อย

มันเป็นนิยายเล่มหนึ่งที่ภาพหน้าปกเป็นรูปผู้ชายสองคนหัวเหี่ยกันอย่างโจ่งครึม

เรตลิบแปดวกละเลยละ

เรตชนิดที่อดินเห็นแล้วยังต้องรีบเบือนหน้าหนี ในใจเกิดความกระดากอายและตกใจผสมกัน

ถ้าเขาจำไม่ผิด หนังสือนิยายเล่มนี้กำลังเป็นประเด็นร้อนแรงบนโลกอินเทอร์เน็ต เป็นหนังสือที่นักเขียนเอารูปนักวาดคนหนึ่งมาใช้โดยที่ไม่ได้รับอนุญาต จัดพิมพ์และทำรูปเล่มขึ้นมาเอง

หนังสือของนักเขียนนิสัยไม่ดีคนนี้อยู่ตรงนี้ได้อย่างไร?

“ป้าเจอมันอยู่ในห้องของเป็นหนึ่ง เป็นหนึ่งบอกว่าหนังสือเล่มนี้เขาไม่เคยเห็นมาก่อน นี่เป็นหนังสือของอดินใช่ไหม?”

อดินเหลือบมองเป็นหนึ่งแวบหนึ่ง ก่อนก้มลงมองหนังสือนิยายบนโตะอีกครั้ง

ในใจเขานึกอยากจะหัวเราะออกมาให้ปวดฟันเลยทีเดียว

“ไม่ใช่ของผมครับ” อดินปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“ไอ้หนังสือลามกแบบนี้จะไม่ใช่ของอดินได้อย่างไร อดินชอบผู้ชายไม่ใช่เหรอ ถ้าไม่ใช่ของอดินแล้วจะเป็นของใคร?”

“ป้าลองถามเป็นหนึ่งดูเถอะครับ”

เป็นหนึ่งมองหน้าแม่ตัวเอง สายหน้าไม่รู้เรื่องรูราว “แม่ ผมไม่อ่านอะไรแบบนี้ ผมไม่ได้ไม่ปกติแบบอดินนะ”

อดินหัวเราะ ‘เหอะ’ ในใจ

ป้าอุไรจ้องอดินเขม็ง เธอชี้ไปที่หนังสือเล่มนั้น พุดด้วยน้ำเสียง

เข้มงวดและหุดหิด “เก็บหนังสือกลับไป แล้วเดี๋ยวป้าจะคุยกับแม่ของอดิน”

อดินยิ้ม โคล้งตัวให้อีกฝ่าย “ครับ” เขาคว้าหนังสือเล่มนั้นแล้วเดินขึ้นไปบนห้อง

อดินวางกระเป๋าสะพายและหนังสือนิยายลงบนโต๊ะ เขาทรุดตัวลงนั่งโอบหน้าสดใสเหมือนตะวันดวงน้อยสงบนิ่ง ไม่ได้แสดงความรู้สึกอะไรกลับกัน เขารู้สึกว่าเรื่องนี้ตลกมาก ๆ

มันไม่ใช่ของเขาแบบพันล้านเปอร์เซ็นต์

แถมนักเขียนนิสัยไม่ดีแบบนี้ มีหรือเขาจะสนับสนุน

เป็นคนผลิตงานศิลปะเหมือนกัน แต่กลับทำร้ายกัน

จะไปสนับสนุนลงได้อย่างไร

อดินถ่ายรูปหน้าปกนิยายเล่มนี้แล้วส่งเข้าไปในแชตกลุ่มเพื่อนสามคน

เจตน์ : ...

ภัทริน : อดินซื้อหนังสือเล่มนี้ด้วยเหรอ *อิโมจิหน้าช็อก*

อดิน : ไม่ใช่ๆๆๆ เรื่องมันยาว เดี่ยวเล่าให้ฟัง

เจตน์ : อ้ออดิน แกส่งอะไรมา!??

ภัทริน : เมื่อวานเราไปตามไล่ใจมา หนังสือเล่มนี้ทำกันภายในกลุ่มพอเป็นเรื่องขึ้นมา นักเขียนก็บอกว่าเอารูปมาจากพินเทอเรสต์ ไม่รู้ว่าต้องขออนุญาตก่อน เชื้อเขาเลย *อิโมจิมองบน*

เจตน์ : ไม่รู้เรื่องอะไรหรอกนะ แต่รูปวาดทุกรูปมันมีเจ้าของไม่ใช่เหรอ ใชั๊ฉั้วไม่ได้ดี นี่ขนาดไม่ได้อยู่ในวงการยังรู้เลย *อิโมจิใส่แว่นตาดำยิ้มร้ายๆ*

อดินยังไม่ได้หันพิมพ์ตอบอะไรเพื่อน ประตูห้องก็โดนเคาะ เขาเดินไปเปิดประตูเห็นเป็นหนึ่งยืนขีดหน้าใส่เขา เป็นหนึ่งตัวสูงกว่าเขามาก สายตาที่มองเขาจึงเหมือนกับกำลังมองสัตว์เล็กอ่อนแอ

“เอานิยายคืนมา”

อดินไหวไหล่ “โหะที หิ้วไปแล้วอะ อยากได้ไปหยิบนึงถึงชยะนะ”

“อาศัยอยู่บ้านคนอื่นก็เจียมตัวบ้างนะ” เป็นหนึ่งพูดเสียงเย็นๆ

อดินยิ้ม

เป็นหนึ่งยังยืนนิ่งไม่ขยับไปไหน อดินเลิกคิ้ว

“เอาถึงชยะในห้องนายมาให้ฉัน”

“ไปเอาเอง” อดินเขยิบตัวให้อีกฝ่ายเข้ามาในห้อง เมื่อเป็นหนึ่งเห็นนิยายเล่มนั้นวางอยู่บนโต๊ะหนังสือ ก็หันมาถือใส่อดินแล้วรีบเข้าไปคว้าหนังสือเดินออกไปจากห้อง วินาทีที่เป็นหนึ่งเดินผ่าน อดินก็พูดขึ้น “นายรู้ไหมว่าหน้าปกนิยายเรื่องนี้เอาจริงของนักวาดคนหนึ่งมาใช้โดยที่นักวาดเขาไม่ได้อนุญาต”

เป็นหนึ่งไหวไหล่ “มันไม่ใช่เรื่องของฉันปะ” ก่อนจะเดินย่ำเท้าหนักๆ กลับเข้าไปห้องของตัวเอง

อดินถอนหายใจอย่างเอือมระอาหลังปิดประตูแล้วล็อกห้อง แต่ยังไม่ทันได้ขยับไปไหน โทรศัพท์มือถือบนโต๊ะก็ดังขึ้น อดินเดินไปหยิบมันขึ้นมาดู

พี่ฝันฟ้า

อดินสุดลมหายใจเข้าลึกก่อนกดรับ “ครับ”

“เรื่องมันเป็นยังไงมายังไงกันแน่นะ” ฝันฟ้าถามน้องชายเป็นภาษากลาง เพราะเขาได้ตั้งกฎเหล็กกับอดินแล้วว่าคุยโทรศัพท์กับอดินเป็นภาษากลางเท่านั้น ด้วยกลัวว่าถ้าอดินคุยโทรศัพท์เป็นภาษาเหนือแล้วเกิดมีคนไม่ดีบังเอิญมาได้ยินเข้า คนไม่ดีพวกนั้นจะคิดว่าอดินอยู่ใกล้บ้านและทำให้ออดินถูกรังแกได้ง่ายขึ้น

อดินคือแก้วตาดวงใจของบ้าน ตอนเด็กๆ อดินโดนเข้าใจผิดอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นเด็กผู้หญิง เขาทั้งโดนล้อและโดนแกล้ง อดินจึงกลายเป็นเด็กเก็บตัวไม่ยอมออกไปเล่นกับเพื่อนวัยเดียวกัน เอาแต่อยู่กับพี่ชาย ส่งผลให้พี่ชายทั้งสองคนติดนิสัยปกป้องน้องเล็กจนเกินกว่าเหตุมาถึงทุกวันนี้

“เปิดลำโพง จะได้รู้กับอดินตาย” เสียงของพี่ต้นนำพี่ชายคนที่สอง

ดังแว่วเข้ามาในสาย

“ฮาจจะอุ้กับอดินสองคน คิงไปไกลๆ ไป” ผีนฟ้าไล่อีกฝ่าย ก่อนกลับมาคุยกับอดินด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ประจุกกำลังพูดคุยกับหนูแฮมเตอร์ตัวน้อยที่ตนเองเลี้ยงไว้

“ป้าอุไรโทร.มาบ่นเรื่องอดินกับแม่ยาวเหยียดเลย แม่ก็เอออตามป้าแกไป แล้วแม่ก็ให้พวกพี่มาถามอดินอีกทีว่าเรื่องมันเป็นยังไงกันแน่”

อดินกำลังจะเล่าความจริงให้พี่ๆ ฟัง ทันใดนั้นเขาก็นึกเรื่องการย้ายออกจากบ้านป้าอุไรขึ้นมาได้ อดินจึงปรับน้ำเสียงให้ขื่นจมูก ฟังแล้วดูน่าสงสารเสมือนคนที่กำลังโดนชมเชยแรงแกลและไม่ได้รับความยุติธรรม

พี่ชายสองคนได้ฟังก็ใจอ่อนยวบ

“ชีวมาเรียนที่เชียงใหม่นะเดี๋ยวนี้!” ต้นน้ำตะโกนเข้ามาในสาย

“พรงนี้! พรงนี้พี่จะไปรับอดินกลับบ้าน!” ผีนฟ้าผสมโรง

อดินหลุดยิ้มช้า ก่อนแส้มติหน้าเศร้าต่อ “ผมชอบมหา’ลัยที่กรุงเทพฯ ชอบเพื่อนที่นี่ ผมไม่อยากย้าย” อดินทำเสียงอู้อี้พืดพืด “พี่ช่วยไปคุยกับแม่ให้หน่อยได้ไหมว่าให้ผมย้ายออกจากบ้านป้าได้หรือเปล่า”

“ได้!!!” สองเสียงตอบกลับมาพร้อมกัน

อดินยิ้มกว้าง แต่ก็ยังคงบีบเสียงให้เศร้าสร้อย “ขอบคุณครับ”

“อย่าร้องนะ เป็นน้องชายที่ต้องเข้มแข็งเข้าใจหรือเปล่า อย่าให้ใครมารังแก” ผีนฟ้าปอบโยนน้องด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เดี๋ยวพี่จะรีบไปคุยกับแม่ให้” ต้นน้ำเสริม

“รักพี่ฟ้ากับพี่ต้นที่สุด”

พี่ชายได้ยินดังนั้นก็รู้สึกเหมือนตัวจะลอย ยิ้มหน้าบานวางโทรศัพท์แล้วรีบไปคุยกับแม่ให้น้องชาย

อดินยิ้มชั่วร้ายแล้วหักเจตนาในแชตส่วนตัวให้ช่วยหาหอพักให้ทันที

“พี่รุณ พี่ถามเขามาถามาด้วยละ ว่าพี่อ่านนิยายเรื่องอะไรอยู่” วารินบอกพี่ชายขณะกินข้าวเย็นด้วยกัน เธอแอบมองท่าทางของพี่ชายสุดหล่อว่าจะมีปฏิกิริยากับประโยคเหล่านี้อย่างไรบ้าง แต่รุณยังคงนิ่งสงบ

เนื้อคู่ครับ มาทางไหนกลับไปทางนั้นเลย!

“แล้วเขารู้ได้ไงว่าพี่อ่านนิยาย” วรณแหย่ถามน้องด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน พลางตักผักตำลึงในแกงจืดให้วาริน “กินผักบ้างนะ”

วารินมองผักบนจานข้าวที่พี่ชายตักให้

ถ้าถามว่าพี่ชายของเธอเป็นอย่างไร

เธอจะตอบทุกคนอย่างไม่ลังเลเลยว่า พี่ชายของเธอเหมือนตัวละครเอกผู้เพียบพร้อมที่หลุดออกมาจากในนิยาย!

ส่วนพี่กาณที่เธอพูดถึงนั้น เป็นน้องชายของพีรณา พีรณาเป็นลูกสาวของเพื่อนแม่ที่อายุเท่ากับพี่วรณ เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน ทั้งๆ ที่พี่วรณมีเนื้อคู่แล้ว แต่รอมาสามปีที่บ้านก็ยังไม่เห็นวีแววเนื้อคู่ของพี่วรณ แม่เลยทำหน้าที่เป็นแม่สื่อแม่ชักให้พี่วรณกับพีรณารู้จักกัน ตอนนั้นทั้งบ้านถึงรู้ว่าพี่วรณชอบผู้ชาย หลังจากนั้นแม่ก็เลิกจับคู่ให้พี่วรณ แต่กลายเป็นน้องชายของพีรณาสนใจพี่วรณขึ้นมาแทน

ซึ่งก็คือพี่กาณ

วารินกลัวมากกว่าพี่กาณจะเป็นเนื้อคู่ของพี่วรณ เธอรู้สึกไม่ค่อยชอบคนคนนี้เท่าไรนัก

คนคนนี้นับมาบ้านเธอบ่อยครั้ง ต่อหน้าพี่วรณ พี่กาณจะกระตือรือร้นสนใจใฝ่ใจเธอไปหมด แต่พอกลับหลังพี่วรณ เรื่องที่เธอเล่า พี่กาณไม่แม้แต่จะสนใจฟัง

จากที่แอบสังเกตมาลึกลับ พี่ของเธอน่าจะไม่ได้รู้สึกอะไรกับพี่กาณ

“พอตีवलลงในไอจีสตอรี่ว่าเรื่องนี้สนุกมากขนาดที่ยังอ่าน พี่กาณเขาฟอลวอยอยู่ เขาเลยเห็นนะ พี่จะให้คำตอบพี่กาณว่าอะไร”

“แล้วแต่ว่า” วรณมองดูน้องสาว “กินผักเร็ว”

“พี่นี่เหมือนพ่อขึ้นทุกวัน” วารินแสร้งทำหน้าบึ้ง แต่ก็ยอมกินผักตำลึงที่พี่ชายตักให้ เธอครุ่นคิดอยู่พักหนึ่งก็ตัดสินใจเล่าเรื่องของพี่กาณอีกสองสามประโยค

“พี่กาณชอบมาถามเรื่องของพี่วรณกับวาบอยๆ”

“ถ้าไม่ชอบ วากับลือกไป พี่กับเขาไม่มีอะไรกันอยู่แล้ว”

“พี่ว่า...” วารินอีกอึก แต่คิดว่าควรถามย้าให้แน่ใจ “พี่กาณจะใช้

เนื้อคู่พี่หรือเปล่า”

วรุณยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย หากแต่ดวงตาเจือรอยยิ้มบาง “ไม่ใช่”
วารินมีสีหน้าโล่งอกทันที

ไม่ใช่

สองคำนี้วรุณปฏิเสธออกไปชัดเจน เขายังจำเสียง ‘กรีก’ ยามที่สบตา
กับคนคนนั้นได้ดี

ราวกับตัวตนของเขาทั้งหมดโดนอีกฝ่ายดึงดูด

จิตวิญญาณของเขาเหมือนโดนสายลมอบอุ่นโอบกอดไว้

วรุณที่อาบน้ำเสร็จแล้วและกำลังทำงานอยู่ในห้องนอน ละสายตา
จากหน้าจอโน้ตบุ๊ก เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

ดวงตาสีเข้มนุ่มลึกทั้งยังเจือความเจ้าเล่ห์ดั่งสรพิษร้าย

เขาคิดว่าเขาควรจะต้องใช้มันตายแล้วละ

